

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **H. P.**, nar. .X
státní příslušnost Ukrajina
t.č. bytem X
zastoupená Mgr. Vratislavem Tauberem,
advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s.
sídlem v Brně, Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č.j. OAM-66639-16/ZM-2024

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 2. 2025, č.j. OAM-66639-16/ZM-2024, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 269 Kč k rukám Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 2. 2025, č.j. OAM-66639-16/ZM-2024, byla žalobkyni zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to z důvodu dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Podání účastníků

2. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný nezohlednil jednotlivé aspekty její trestné činnosti, zejména v této souvislosti namítla, že nebyla posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a nebyly zohledněny okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Dále namítla nemožnost získání jiného pobytového oprávnění na území ČR a v závěrečném bodu brojila proti nezohlednění nejlepšího zájmu jejích dětí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že jednotlivé žalobní námitky nejsou důvodné. Zdůraznil, že žalobkyně spáchala úmyslný trestný čin a odsouzení za něj doposud nebylo zahlazeno, tudíž k němu musel přihlížet a rozhodnout dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K možnosti získání jiného pobytového oprávnění odkázal na institut dočasné ochrany. K otázce nejlepšího zájmu dětí žalobkyně uvedl, že si měla být žalobkyně vědoma toho, že svým případným trestným činem může výživu dětí ohrozit, a odkázal na veřejný zájem ČR.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
5. Z obsahu správního spisu pro posouzení věci vyplývají následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně dne 22. 10. 2024 podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty s tím, že jako zaměstnavatele uvedla společnost Con Gusto s.r.o. s pracovním zařazením „kuchařka“ v provozovně Monte Bu. V souvislosti s ní je ve spise obsažena informace z Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty a pracovní smlouva ze dne 4. 1. 2021. Ze založeného trestního příkazu Městského soudu v Brně a výpisu z rejstříků trestů plyne, že žalobkyně byla Městským soudem v Brně dne 15. 4. 2024 odsouzena podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, pro úmyslný přečin k odnětí svobody na dobu 3 měsíců s podmíněným odkladem na 24 měsíců, peněžitému trestu ve výši 6 000 Kč a k zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 20 měsíců.
6. Skutkově byla žalobkyně odsouzena za řízení motorového vozidla dne 9. 3. 2024 kolem 00:25 hodin po předchozím požití alkoholu a pod jeho vlivem, vozidlo žalobkyně nesplňovalo technické podmínky, žalobkyně měla zjevné obtíže udržet vozidlo ve svém

jízdním pruhu, opakovaně najížděla do nepřiměřené blízkosti obrubníku a zaparkovaných vozidel. Policií byla zastavena a při dechové zkoušce jí byla zjištěna v 00:53 hodin hladina 2,42 g/kg alkoholu v dechu a v 01:01 hodin 2,26 g/kg alkoholu v dechu.

7. V rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 11. 12. 2024 uvedla, že zažádá o vymazání záznamu z rejstříku trestů. Úřad práce vydal k prodloužení zaměstnanecké karty žalobkyně souhlasné stanovisko. Právní zástupce v doplňujícím vyjádření ve věci podrobně poukázal na nepřiměřené dopady případného negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně
8. Z napadeného rozhodnutí plyne, že k zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty došlo dle § 44a odst. 11 ve spojení s 46e odst. 1 a ve spojení s 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců
9. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.
10. Podle § 46e odst. 1 téhož zákona ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
11. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
12. Soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s.r.s.), tj. přezkoumává skutkový stav ke dni 18. 2. 2025. Zkušební doba podmíněného odkladu výkonu rozhodnutí trestu odnětí svobody má žalobkyni skončit dne 1. 5. 2026. Peněžitý trest zaplatila žalobkyně 1. 5. 2024. V době rozhodování žalovaného tak nebylo možné hledět na žalobkyni, jako by se osvědčila, a došlo k zahlazení jejího odsouzení.
13. Je nesporné, že žalobkyně spáchala v době svého pobytu na území ČR na základě zaměstnanecké karty úmyslný trestný čin a za tento trestný čin byla pravomocně odsouzena. Zcela jednoznačně tak došlo k naplnění podmínky dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tudíž došlo k naplnění podmínek § 44a odst. 11 téhož zákona. Citované ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu možnost uvážení (srov. použitý tvar slovesa *neprodlouží*, nikoliv *může neprodloužit*).
14. K tomu lze též odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, dle kterého: „[19] Otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou

trestnou činnost v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se zdejší soud zabýval v minulosti již několikrát. Nejvyšší správní soud tak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015–47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se přiblíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

[20] Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011–85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013–51).“

15. Soud má s ohledem na uvedené za to, že byly naplněny podmínky pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce. To samo o sobě ale v nyní projednávané věci nepostačuje.
16. Další otázkou, se kterou se musel žalovaný vyrovnat, je otázka zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně, resp. dotčení nejlepšího zájmu jejích nezletilých dětí. Nejvyšší správní soud sice v již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 214/2017 uvedl: „Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016–30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015–27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016–47).“, nicméně v navazující judikatuře otázky posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dále rozvedl.
17. V rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020–36, Nejvyšší správní soud uvedl: „[30] Správní orgány i městský soud vyšly při hodnocení věci ze znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v němž je stanoveno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. S poukazem na § 44a odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgány a městský soud dovodily, že na případ stěžovatelky povinnost zkoumat rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do

soukromého a rodinného života cizince nedopadá. Městský soud reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 Azs 263/2019), s tím, že k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života cizince je nutno přistoupit v případech zákonem nestanovených tehdy, je-li zjevné, že zásah do těchto práv by byl na první pohled nepřiměřený. Při posuzování přiměřenosti zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se pak městský soud zabýval výlučně otázkou závažnosti trestné činnosti stěžovatelky, přičemž konstatoval, že zde jednoznačně převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad soukromým a rodinným životem stěžovatelky.

[31] Judikatura již dříve dovodila, že správní orgány jsou povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případech, kdy tato povinnost vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Např. v nedávném rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).“

18. Následně pak v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve vymezených případech: „musí být zohledněn čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnymi orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte totiž přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají nezletilých dětí, a přisuzuje mu zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“ V tomtéž rozhodnutí dále uvedl: „Předně tak musí správní orgány v daném řízení zájem nezletilého dítěte definovat a teprve následně s ohledem na takto vymezený zájem posuzovat přiměřenost zásahu do tohoto zájmu. V obecné rovině lze u každého cizince, otce nezletilých dětí, hovořit o zájmu jeho dětí vyrůstat s oběma rodiči, tj. v úplné rodině. V případě rodičů – pachatelů trestné činnosti však může být tento zájem dětí do značné míry narušován právě typem páchané trestné činnosti, která se do jejich zájmu nepochybně promítá.“

19. Žalobkyně námitku zásahu do soukromého a rodinného života vznesla v průběhu správního řízení v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Pro přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí je proto podstatné, jak se s námitkami žalobkyně žalovaný vyrovnal. Z pohledu soudu je totiž podstatné, zda cizinec k ochraně svých práv přistupuje již ve správním řízení aktivně a poskytne státním orgánům dostatek informací a podkladů k tomu, aby mohl být zásah do jeho soukromého a rodinného života adekvátně posouzen,

nebo zda dochází k *ex offio* přezkumu na základě údajů, které jsou žalovanému známy z jeho úřední činnosti.

20. V nyní projednávané věci se žalobkyně v podání ze dne 20. 12. 2024 soustředila svou argumentaci na 1) zájem nezletilých dětí, které má ve výchově, na zachování pobytu celé rodiny v ČR, 2) nemožnost získání jiného pobytového oprávnění, 3) posouzení aspektů trestné činnosti žalobkyně a 4) nedostatečnost skutkových zjištění ohledně situace nezletilých.
21. Pokud jde o soulad napadeného rozhodnutí s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, napadené rozhodnutí nemůže obstát. Soud se sice ztotožňuje se závěry žalovaného, že ze strany žalobkyně nebyl prokázán zásah do jejího osobního soukromého života ve smyslu její odkázanosti na Českou republiku (není handicapovaná, nemocná, nemá v ČR nemovitost, nevyšel najevo žádný důvod, proč by se nemohla integrovat zpět ve svém domovském státě, v ČR toliko pracuje).
22. Oproti tomu se zájmy nezletilých dětí žalobkyně se žalovaný vypořádal poměrně stručně s tím, že zájem dítěte (dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte) má být pouze předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí a proti jejich zájmu stojí zájem České republiky na zachování bezpečnosti, který s ohledem na závažnost jednání žalobkyně převáží.
23. Závažnost jednání ale žalovaný nijak detailně, natož ve vztahu k zájmu nezletilých, nehodnotil. Na str. 4 napadeného rozhodnutí se sice žalovaný vyjadřuje k „závažnosti“ trestného činu žalobkyně, nicméně celé jeho hodnocení spočívá v konstatování, že se jednalo o úmyslný trestný čin, „*který je natolik závažným trestným činem, při kterém vědomě vystavila sebe i jiné nebezpečí ohrožení života nebo zdraví či způsobení značných škod na majetku*“ s tím, že není jisté, že žalobkyně nebude v budoucnu totožné jednání opakovat. Takový závěr ale nepředstavuje žádné hodnocení konkrétního jednání žalobkyně, a už vůbec ne hodnocení aspektů trestné činnosti žalobkyně, což žalovaný shledal výslovně jako nadbytečné. Žalovaný sice správně vyšel ze základního předpokladu, že zaměstnaneckou kartu nelze prodloužit, pokud žadatel spáchal trestný čin (viz výše), nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že toto hodnocení nestačí. K dotčení práva na soukromý a rodinný život totiž dochází i prostřednictvím zásahu do nejlepších zájmů nezletilých dětí (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39), který je v právu na rodinný život materializován.
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, lze „*u každého cizince, otce nezletilých dětí, hovořit o zájmu jeho dětí vyrůstat s oběma rodiči, tj. v úplné rodině*“ (Zdejší soud podotýká, že zájem dítěte na úplné rodině se netýká jen cizinců). Z pohledu zdejšího soudu je v nyní projednávané věci podstatné, že napadeným rozhodnutím je zasahováno do pobytového oprávnění *jediného* rodiče, který vykonává péči o nezletilé děti na území ČR. Je sice pravdou, že nezletilé děti jsou držiteli dočasné ochrany dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. neboť se jedná o občany Ukrajiny, resp. osoby, které byly ke dni 24. 2. 2022 držiteli platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny [a lze proto předpokládat, že žalobkyni vznikne právo získat proto oprávnění za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny dle § 51 odst. 2 písm. c) zákona č. 221/2003 Sb.], to nicméně ale nezabývá žalovaného povinností řádně vyhodnotit střet obou zájmů (dětí a ČR) a přezkoumatelně odůvodnit své závěry. V tomto směru soud odkazuje na žalobkyni citovaný rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 41 A 15/2024 ze dne 25. 7. 2020.

Soud zdůrazňuje, že vyhodnocování zásahu do soukromého a rodinného života je vysoce individuální v každé jednotlivé věci a je odvislé od mnoha faktorů, jako je např. procesní aktivita účastníka správního řízení, rodinná situace, konkrétní spáchaný trestný čin a jeho okolnosti. Nelze proto nic dovozovat z toho, že např. v podobné situaci ve věci sp. zn. 22A 16/2024 zdejší soud žalobu zamítl, neboť v ní se jednalo o situaci života *úplné* rodiny na území ČR a absenci uplatnění námitek zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

25. Jinými slovy, v otázce dotčení nejlepšího zájmu dětí žalobkyně jako součásti práva žalobkyně na soukromý a rodinný život je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a prostý (paušální) odkaz na možnost získání jiného pobytového oprávnění v tomto směru nemůže bez řádné individualizace obstát v situaci, kdy žalobkyně vznesla související námitky ve správním řízení. Soud připomíná, že podrobnější porovnání obsažené ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže nahradit obsah žalobou napadeného rozhodnutí a soud není oprávněn k němu přihlížet a hodnotit ho.
26. Soud nicméně zdůrazňuje, že žalobkyni se „pouze“ odnímá určitá forma pobytového oprávnění, aniž by byla nucena vycestovat z ČR. Je na místě proto posoudit, zda zůstane žalobkyni zachováno právo setrvat v ČR, byť se slabším pobytovým oprávněním, např. dočasnou ochranou.
27. Skutečnost, že důsledkem dočasné ochrany by bylo navázání pobytového oprávnění žalobkyně na pobytové oprávnění zbytku rodiny a na trvání válečného stavu na Ukrajině, nepovažuje soud za zásah do nejlepšího zájmu dítěte ani do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soudy soustavně judikují, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, tudíž z toho, že dočasná ochrana skončí ukončením válečného stavu na Ukrajině, nelze dovozovat dotčení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nebo čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, jelikož žalobkyně jako cizinec nemá zaručené právo na to, aby realizovala svůj rodinný život na území ČR. Stejně tak zásahem do jejího rodinného života není, pokud by byl její pobyt na území vázán na pobytové oprávnění zbytku rodiny.
28. Pokud jde o vízum za účelem strpění pobytu a tvrzení žalobkyně, že toto se v současné době bezvýhradně občanům Ukrajiny neuděluje, soud nijak nezpochybňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020 ve věci sp. zn. 4 Azs 171/2019, nicméně v nyní projednávané věci není možnost vydání víza za účelem strpění pobytu jediným možným pobytovým oprávněním.

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené soudem nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
30. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně

měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

31. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) po 4 620 Kč podle ustanovení § 9 odst. 5 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Za úkony právní služby to činí celkem 9 300 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 10 140 Kč.
32. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši spolu s DPH celkem 16 269 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. května 2025

Petr Sedlák
samosoudce